

La generació Bachs

«Aleshores, trucava des d'un telèfon on l'auricular canviava cada dia mentre deia les xifres del número de telèfon marcat ?i dos números més?»

Ja veuen, així estem, mentre un senyor que es diu Torres-Dulce ens amarga la vida a la majoria (o no) dels catalans, anem intentant desxifrar l'ordre de jerarquia que hi ha entre el Tribunal Constitucional, el Tribunal Suprem, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el fiscal General del Estado, la Fiscalia Superior de Catalunya, la Junta de Fiscales de Sala de Madrid, la fiscal en cap de Barcelona i el pequeño Nicolás. Espero que, si algun dia arribo a entendre tot això, em convalidin alguns crèdits del grau en dret.

Enmig de tot aquest guirigall jurídic, una notícia ens ha tocat sensiblement a tots aquells que som de la generació de «Verano Azul», de Naranjito i de l'acudit del fantasma de los ojos azules. Es diu que la gent de ciències tenim fama de ser poc sensibles però de vegades ?el cor té raons que la raó ignora? com deia el matemàtic francès Blaise Pascal.

Durant els anys vuitanta (del segle passat) a TV3, hi va haver un senyor que va marcar la nostra infantesa: el senyor Bachs. Feia EGB (ara en diuen Educació Primària) quan va començar a emetre's un dels millors programes que mai no ha pogut ser imitat: «Filiprim». El posaven abans del telediari, cap a les 20:00 del vespre. En aquella hora ma padrina me donava el sopar (abans els petits sopàvem i anàvem a dormir aviat) mentre veia com el senyor Bachs comprovava si hi havia una etiqueta d'Okey dins el sobre que li havia donat el senyor encarregat extret d'un sarpat enorme de cartes. Aleshores, trucava des d'un telèfon on l'auricular canviava cada dia mentre deia les xifres del número de telèfon marcat ?i dos números més?. Tot el programa desprenia un humor molt propi i original amb el Ramon, el Santi Sans, el senyor astròleg, el iaio, el professor Perich o el Jordi Novellas.

Després de seguir el senyor Bachs en el «3 i l'astròleg» -tenia el joc de taula-, el «Filiprim», «La Parada» i el «Dicciopinta» -també tinc el joc-, vaig tenir el plaer de saludar-lo i conèixer-lo personalment quan presentava el «Si l'encerto l'endevino». Allà vaig anar a concursar un parell de vegades. Sobretot tenia ganes de parlar amb ell per saber si aquella entonació de veu tan característica que feia als programes també la tenia en les converses fora de càmeres. I sí, ho confirmo.

Doncs això, senyor Bachs, moltes gràcies per haver-nos fet una infantesa una mica més feliç. Ara, des d'allà dalt podrà vigilar de més a prop el cometa Halley i veurà una bonica vista de Palau de Plegamans. Ah, i perdoni'm per haver-lo posat en un mateix article que Torres-Dulce i el pequeño Nicolás.